

Vanessa Coolen en Wim Geysen: 'Op het bot.' Uitgeverij EPO, Berchem 2008
ISBN 9064454967 (Anorexia/+PO/1)

Over de schrijvers: Vanessa Coolen (1979) woont samen met vriend Johan en zoon Witse in België en is onderwijzeres. Wim Geysen is auteur en theatermaker. Van dit boek maakte hij ook een theaterstuk samen met KunstLab AVELinks te boeken voor scholen, verenigingen en culturele centra (www.avelinks.be www.bis-produkties.be)

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Vanessa Coolen over anorexia, geschreven samen met Wim Geysen. Het boek bestaat uit twee delen. In het eerste deel staan stukken van Vanessa's dagboek met reacties van mensen uit haar omgeving (ouders,(school) vriendinnen, medepatiënten tantes, docenten etc.) en stukjes uit interviews van haar hulpverleners. In het tweede deel staan verschillende benaderingswijzen beschreven, interviews met verschillende hulpverleners en enige nuttige boeken en websites. Leest vlot en gemakkelijk.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Vanessa Coolen hoe zij vanaf haar 14e anorexia ontwikkeld heeft. Ze beschrijft het verloop, de strijd, hoe ze langzamerhand niet meer gewoon kon functioneren, probeerde te verdoezelen, opgenomen moest worden, weer terrein won en weer verloor en weer won. Hoe ze haar Johan tegenkwam en samen met hem een zoon krijgt, Witse, die in 2006 werd geboren. Ze schrijft over verdriet, angsten en de hoop dat ze de 'anorexiatrut' de baas blijft. In deel twee wordt beschreven welke verschillende benaderingswijzen er bestaan. Daarna vertellen verschillende hulpverleners over hun manier van hulpverlening.

Wat viel op: Wat ik goed vond was dat de dagboekfragmenten van Vanessa te lezen waren samen reacties uit haar omgeving. Zo wordt erg duidelijk dat ook de directe omgeving (moeder, vader, vriendinnen) van Vanessa verdriet heeft vanwege de anorexia. Dat uitgelegd wordt waarom er geen eenduidige verklaring is voor eetstoornissen. En ook de manier waarop ze op de weegschaal moest staan op school is me bijgebleven.

Citaten: Pag. 68: "Nu besef ik pas hoe moeilijk ik het mama maakte. Het moet verschrikkelijk zijn om te moeten toezien hoe je eigen vlees en bloed, het meest dierbare in je leven, zichzelf kapot maakt en het zelf niet wil of kan inzien..."
Pag. 107: "P as weer thuis van een dagje nazorg in Kortenberg. Daar moet ik een keer per maand naartoe. Het was niet goed. Ik zit anderhalve kilo onder mijn streefgewicht. Ik heb een verwittiging gekregen. Twee keer eronder betekent een heropname. Bijtanken, noemen ze dat."
Pag. 151: "Bijna zeven maanden zwanger! De band met ons kindje wordt steeds groter, alsook het verlangen naar de geboorte...Met mijn eten lukt het nog altijd vrij aardig, al merk ik dat bijkomen moeilijk blijft om te aanvaarden."

Recensie: Katleen Gabriëls : <http://www.cuttingedge.be/books/reviews/100993> : ...'Op het bot' leest heel vlot, je wordt volledig meegenomen door de dagboekfragmenten die vaak erg ontroerend zijn, zoals de scènes over hoe de medepatiënten elkaar steunen op de afdeling. En hoe goed het nu ook gaat, je raakt er nooit helemaal van bevrijd. ... Het is een herkenbaar, ogenopenend verhaal dat de gevaren blootlegt, maar het blijft moeilijk te herkennen als je zelf in de situatie zit. Eens de 'anorexiatrut' erin zit, vraagt het veel moed om eruit te geraken. Of zoals

Vanessa's tante zegt: 'Hoop op een beetje geluk maar reken vooral op jezelf.' ©
Cutting Edge --27 Oct 2008